Rebecca - Janoušek, Slávek

Každou noc znovu na výletě,
v tom zvláštním a virtuálním světě,
mdlé krvavé oči z internetu,
bloudí po místnostech chatu,
a zoufale hledá tu co miluje,
láskou až neskutečně skutečnou,
ví o ní jenom to, že studuje,
a že sex má ráda cestou bezpečnou.

R: Zná jen její nick, že si říká Rebecca
je jak světlo v dálce,
píše mu vždy Dík, nikdo na mě nečeká,
v té lidské válce,
zvláštní okamžik, takhle potkat člověka,
co otevře ti duši svou.

Každou noc v záři monitoru,
stoupal s ní na vysokou horu,
zdá se mi víš o moc jednodušší,
doufat jen v čirý dotek duší,
to říkala pokaždé a o láskách,
o vzdálených světech svoje tajnosti,
kde létá bez křídel a nemá strach,
strach nebýt a prolétávat věčností.

R: Zná jen její nick, že si říká Rebecca
jak světlo v dálce,
píše mu vždy Dík, nikdo na mě nečeká,
v té lidské válce,
zvláštní okamžik, pouze tušit člověka,
a otevřít mu duši svou.

Každou noc se tak potkávali,
o skrývaných myšlenkách si psali,
byls někdy blízko své sebevraždy?,
on ťukl, to snad přece každý,
ale hned chtěl, ať se spolu někde setkají,
že rád by jí zítra viděl stůj co stůj,
napsala, jen naše duše spolu létají,
já letím napřed, tak se opatruj.

R: Zná jen její nick, že si říká Rebecca
pár jejích přání,
dál už ani blik, v noci na něj nečeká,
marně ji shání,
zvláštní okamžik, takhle potkat člověka,
co otevře ti duši svou??.ale víc už nenabízí,
co otevře ti duši svou??.ááá,
co otevře ti duši svou??.a zmizí.